

Sygn. akt II Cz 930/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Aleksandra Żurawska (spr.)

Sędziowie: Grażyna Kobus Jerzy Dydo

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia wierzyciela E. (...) w P. na postanowienie Sądu Rejonowego w Kłodzku z 2 września 2019 r., sygn. akt (...)

w sprawie egzekucyjnej (...) przeciwko dłużniczce A. S., prowadzonej przez K.przy S.wC. – M. G.

p o s t a n a w i a:

I. **zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że opłatą egzekucyjną ustaloną postanowieniem K.przy S. w C. z dnia 31 stycznia 2019r, sygn. akt (...) w kwocie 325,83 zł obciążyć dłużnika / pkt 4/ oraz zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela 130 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;**

II. **oddalić wnioski wierzyciela o zawieszenie postępowania;**

III. **zasądzić od dłużnika na rzecz wierzyciela 150 zł kosztów postępowania zażaleniowego.**

(...)

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 28 września 2019 r., Sąd Rejonowy oddalił skargę na czynność komornika. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że obciążenie wierzyciela opłatą egzekucyjną na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2018r o kosztach komorniczych było prawidłowe. Zgodnie z art. 52 ust. 1 i 2 te same ustawy do postępowań wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe, z wyjątkiem art. 29 i 30, które mają zastosowanie od dnia wejścia w życie ustawy. W ocenie Sądu Rejonowego do postanowień o umorzeniu egzekucji wydanych po 1 stycznia 2019r powinien być art. 29 ust. 1 ustawy o kosztach komorniczych, zaś wierzyciel chcąc zapobiec wydaniu postanowienia po tej dacie powinien złożyć skargę na zaniechanie dokonania czynności przez komornika.

W zażaleniu na powyższe postanowienie, wierzyciel zarzucił naruszenie:

1. art. 29 ust. 1 w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o kosztach komorniczych oraz art. 2 Konstytucji RP, poprzez błędną wykładnię i zastosowanie przepisu z mocą wsteczną, a w konsekwencji obciążenie wierzyciela opłatą egzekucyjną, w sytuacji, gdy ustawa weszła w życie w dniu 1 stycznia 2019 roku, natomiast wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego został złożony u komornika przed wejściem w życie tej ustawy, w związku z czym brak było podstaw do obciążenia go opłatą egzekucyjną, gdy zastosowanie powinien znaleźć art. 49 ustawy z 29.08.1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji;

2. art. 759 § 2 kpc, poprzez pominięcie okoliczności, że komornik błędnie ustalił wysokość opłaty egzekucyjnej w wysokości 200 zł, podczas gdy zgodnie z zastosowanym art. 29 ust. 1 ustawy, stosunkową opłatę egzekucyjną ustala się w wysokości 5% świadczenia pozostałego do wyegzekwowania, co w okolicznościach przedmiotowej sprawy stanowi kwotę ok. 157 zł.

Mając na uwadze powyższe, strona skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i odstąpienie od obciążenia wierzyciela stosunkową opłatę egzekucyjną.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie jest zasadne.

Trafny jest zarzut skarżącego naruszenia przez S.przepisu art. 29 ust. 1 w zw. z art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 2018r o kosztach komorniczych przez dokonanie ich błędnej wykładni i w konsekwencji wadliwe zastosowanie. Przepis art. 52 u.k.k. rozstrzygający problemy związane z czasem wejścia w życie poszczególnych przepisów ustawy o kosztach komorniczych jako zasadę, zgodnie z regułą niedziałania prawa wstecz, przyjmuje, że do postępowań wszczętych i nie zakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Wyjątkiem jest stosowanie art. 29 i 30 u.k.k., które stosuje się od dnia wejścia w życie ustawy. Przepis art. 29 ust. 1 u.k.k. stanowi, że w razie umorzenia postępowania na wniosek wierzyciela albo na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 kpc wierzyciela obciąża opłata stosunkowa w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania /.../, przy czym opłata minimalna wynosi 200 zł / art. 28 ust. 4 u.k.k / . Przyjęte rozwiązanie jest całkowicie odmienne od obowiązującego na podstawie przepisów ustawy z 29 sierpnia 1997r o komornikach sądowych i egzekucji w przypadku umorzenia egzekucji na wniosek wierzyciela lub na podstawie art. 824 § 1 pkt 4 kpc. Przepis art. 49 ust.2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji w przypadku umorzenia postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela nakazywał komornikowi pobieranie opłaty stosunkowej w wysokości 5% wartości świadczenia pozostałego do wyegzekwowania od dłużnika. Przyjęcie zasadniczo odmiennego uregulowania przez ustawodawcę nie było oczywiście przypadkowe. Jego celem było zdyscyplinowanie wierzycieli do niewszczyniania kolejnych postępowań egzekucyjnych w sytuacji, gdy wiadomym jest, że dłużnik nie ma majątku podlegającemu egzekucji. W rozpoznawanej sprawie wierzyciel złożył wniosek o umorzenie egzekucji 5 listopada 2018r, a więc przed wejściem w życie ustawy o kosztach komorniczych. Zaistniały więc warunki do umorzenia postępowania egzekucyjnego. Komornik sądowy wydał postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego 31 stycznia 2019r. Dokonując wykładni przepisu art. 29 ust. 1 u.k.k. należy- w ocenie Sądu Okręgowo- przyjąć pro konstytucyjną wykładnię, że dla jego stosowania właściwa jest data złożenia wniosku o umorzenie postępowania, a nie data wydania postanowienia o umorzeniu egzekucji przez komornika. Nie można bowiem uzależniać działania prawa wstecz od czynności określonego organu, w tym wypadku od tego czy komornik sądowy terminowo rozpozna wniosek wierzyciela o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Takie uzależnienie sytuacji prawnej wierzyciela od szybkości podjęcia decyzji procesowej przez organ egzekucyjny jest nie do zaakceptowania na gruncie zasad państwa prawa. Przyjmując taką wykładnię przepisu art. 29 ust. 1 u.k.k. stwierdzić należy, że ustalenie opłaty stosunkowej przez komornika powinno nastąpić w oparciu o przepis art. 49 ust. 2 w zw. z art. 33 ust. 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, co oznacza, że opłatę tę powinien ponieść dłużnik w kwocie 325,83 zł jako 5% wartości świadczenia pozostającego do wyegzekwowania.

Mając na uwadze powyższe względy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 kpc w zw. z art. 397 § 2 zd.1 kpc i art. 13 § 2 kpc, orzekł jak w pkt I postanowienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego wydano na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 8 ust. 1 pkt 8 rozporz. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(...)